

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7MCdo/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	5310205982
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5310205982.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne L. S., bývajúcej v P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou, s.r.o. so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho č. 17, IČO: 36 436 640, v mene a na účet ktorej koná advokát JUDr. Milan Chovanec, proti žalovanému K. H., bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. Marekom Belkom, advokátom so sídlom v Čadci, Fraňa Kráľa č. 1504, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 14 C 96/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 10. júna 2011 č. k. 14 C 96/2010-64, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Čadca z 10. júna 2011 č. k. 14 C 96/2010-64 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Čadca rozsudkom z 10. júna 2011 č. k. 14 C 96/2010-64 prikázal [z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“)] do vlastníctva žalobkyne a žalovanému veci špecifikované v bodoch I. a II. výroku rozhodnutia; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na vyrovnanie jej podielu 2 927,73 €; každému z účastníkov uložil povinnosť nahradiť trovy štátu 12,86 € a zaplatiť súdny poplatok za konanie po 166,50 € a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd Čadca uznesením z 9. februára 2011 ustanovil v konaní žalovanému opatrovníka, v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p., za účasti ktorého vec prerokoval a rozhodol. Vychádzal pritom z pravidiel a zásad platiacich pri vyporiadaní BSM obsiahnutých v ustanovení § 143, § 149 ods. 1, 2 a § 150 Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p. O povinnosti účastníkov konania zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie BSM rozhodol podľa § 2 ods. 1 písm. c/ a položky č. 6 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Na základe podnetu žalovaného podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 10. júna 2011 č. k. 14 C 96/2010-64 a navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 243f ods. 1 písm. a/

O.s.p.), nakoľko nesprávnym a nezákonným postupom súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom. V zmysle uvedeného za postup súdu vedúci k odňatiu možnosti konať pred súdom treba považovať aj postup súdu, ktorý sa prieči ustanoveniu § 29 ods. 2 O.s.p. Ak súd v rozpore s týmto ustanovením a bez splnenia zákonných podmienok z neho vyplývajúcich ustanoví účastníkovi konania opatrovníka a v ďalšom priebehu konania už nekoná s účastníkom, ale len s jeho opatrovníkom, odníma tým tomuto účastníkovi možnosť konať pred súdom, lebo mu znemožňuje realizáciu jeho viacerých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, predovšetkým práva, aby jeho vec bola prerokovaná na súde v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom (čl. 38. ods. 2 Listiny základných práv a slobôd). Postup okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia Okresného súdu Čadca z 9. februára 2011 č. k. 14 C 96/2010-45 o ustanovení opatrovníka žalovanému, nebol v súlade s ustanovením § 29 ods. 2 O.s.p. Ustanoveniu opatrovníka podľa ustanovenia § 29 ods. 2 O.s.p. musí vždy predchádzať dôsledné prešetrenie toho, či sú dané všetky podmienky pre uvedený procesný postup. Pritom povinnosť zistiť, či pobyt účastníka je skutočne neznámy, zaťažuje súd. Dostatočným šetrením nie je zisťovanie trvalého pobytu účastníka konania v spojení so snahou o doručenie písomnosti na uvedenú adresu prostredníctvom policajného zboru. V konkrétnom prípade hneď prvé informácie oznámené právnym zástupcom žalobkyne mohli viesť okresný súd k zisteniu pobytu žalovaného, a tak vylúčiť potrebu ďalšieho zisťovania (napr. dopytom na Ústrednú evidenciu väzňov ZVJS SR, Sociálnej poisťovne, Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, úradu práce, resp. zamestnávateľa). Ustanovenie § 29 ods. 6 O.s.p. umožňuje súdu ustanoviť účastníkovi konania za opatrovníka aj obec (resp. mesto), ale až v tom prípade, ak nie je možné ustanoviť účastníkovi opatrovníka z okruhu osôb mu blízkych, (resp. osobu pôsobiacu v rodinnom, pracovnom, kultúrnom, prípadne v inom prostredí, ktoré je účastníkovi blízke). Z obsahu spisu vyplýva, že rodičia žalovaného nesúhlasili s ustanovením za jeho opatrovníka, ale nie je zrejmé, či žalovaný nemá súrodencov, blízkych priateľov alebo kolegov známych jeho plánov, úvah, ktorí by nesporne efektívnejšie hájili jeho záujmy ako samospráva. Nie je možné vzhľadom na nezainteresovanosť tohto subjektu na ďalšom živote účastníka objektívne očakávať, že bude dostatočne razantne hájiť práva zastúpeného tak, ako sa od opatrovníka požaduje. Uvedenú skutočnosť preukazuje samotné konštatovanie opatrovníka na pojednávaní konanom 11. mája 2011 (č. l. 55 spisu), v ktorom uvádza, že sa nevie vyjadriť k otázke, či by odporca súhlasil s prevzatím úveru. Na pojednávaní konanom 10. júna 2011 sa opatrovník žalovaného nezúčastnil. Možno konštatovať, že opatrovník nehájil práva a oprávnené záujmy účastníka konania, keď k návrhu sa síce na pojednávaní konanom 11. mája 2011 vyjadril, ale toto vyjadrenie nemožno považovať za účelné, ďalšieho pojednávania sa už nezúčastnil a v podstate okrem sporného vyjadrenia nevykonal žiadny úkon - nenavrhol žiadny dôkaz svedčiaci v prospech žalovaného. Vyššie uvedené skutočnosti vo vzájomných súvislostiach podľa generálneho prokurátora predstavujú uplatnený dovolací dôvod (§ 237 písm. f/ O.s.p.), nakoľko napadnutým súdnym rozhodnutím bol porušený zákon, pričom ochranu práv a právom chránených záujmov účastníka konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Žalobkyňa sa s mimoriadnym dovolaním nestotožnila. Podľa jej názoru, žalovaný vyvolával účelové obštrukcie, vytváral dojem, že sa nezdržuje v mieste evidovaného trvalého bydliska. Žalovaný pracujúci ako vodič kamiónovej prepravy nemohol prekročiť fond pracovného času. Počas doby, kedy nemohol jazdiť a nejazdil, sa zdržiaval v mieste trvalého bydliska. Súd v záujme ochrany práv žalovaného (podľa názoru žalobkyne) vykonal dôsledné šetrenie a po zisteniach správne rozhodol o ustanovení mu opatrovníka. To, že žalovaný sa vyhýbal účasti na súdnom pojednávaní aj vytváraním zdania, že pracuje vo všetkých štátoch únie a domov chodí nepravidelne, nemôže byť na úkor ochrany práv a právom chránených záujmov žalobkyne (rovnako ako u žalovaného), ktorá ako matka s maloletým nedávno narodeným dieťaťom je nútená hradiť dlhy žalovaného z dôvodu, že doteraz nebolo vyporiadané BSM. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd mimoriadne dovolanie zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť jej trovy dovolacieho konania 707,45 €.

Žalovaný sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor (§

243e ods. 1 O.s.p.) v lehote jedného roka (§ 243g O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré môže napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O.s.p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd vzhľadom na svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., sa zaoberal otázkou, či konanie pred súdmi nie je postihnuté niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., alebo tzv. inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Na výskyt procesných väd konania vymenovaných v § 237 O.s.p. prihliada najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní (viď § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) bez zreteľa na to, či boli alebo neboli v tomto mimoriadnom opravnom prostriedku uplatnené. O procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. mimoriadnym dovolaním uplatnené neboli a v konaní o mimoriadnom dovolaní ich existencia nevyšla najavo.

Generálny prokurátor namietal, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd bez splnenia zákonných podmienok ustanovil žalovanému opatrovníka v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p., ďalej s ním nekonal a tak mu znemožnil realizáciu viacerých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

O vadu tejto povahy ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý porušuje ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka, ktoré sú mu v súdnom konaní priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46, čl. 48 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, na ktoré nadväzujú práva (procesnej povahy) vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a v rámci princípu kontradiktórnosti mať právo vyjadriť sa k stanoviskám (napr. k žalobe, k opravným prostriedkom alebo iným relevantným podaniam) a návrhom na vykonanie dôkazov druhého účastníka. Zmyslom procesných garancií vyplývajúcich z ustanovení čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Ak procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k

záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 153/07 z 18. októbra 2007).

Pre zodpovedanie otázky o (ne)porušení uvedených práv je dôležité nielen to, či právny poriadok dovoľuje, aby sa konalo v neprítomnosti účastníka a v tejto súvislosti, či boli splnené všetky zákonné podmienky, a teda najmä, či účastník bol riadne zastúpený, ale rovnako významné je i to, či účastník konania mohol mať vedomosť o prebiehajúcom konaní, či poznal jeho predmet (obsah) a či sa prípadne sám nezriekol práva zúčastniť sa konania, resp. či sa jeho účasti zámerne nevyhýbal, pretože v takomto prípade ochrana práv pre oblasť súkromnoprávných vzťahov je závislá (spoluzávislá) aj na individuálnej aktivite jednotlivca, ktorý si má strážiť svoje práva (*vigilantibus iuria*) i keď je ochrana poskytovaná súdnou mocou.

Podľa § 29 ods. 2 O.s.p. pokiaľ neurobí iné opatrenia, môže súd ustanoviť opatrovníka aj účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine alebo ak je doručenie písomností v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami, ktorý je postihnutý duševnou poruchou alebo ktorý nie je schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať.

Podľa § 109 ods. 2 písm. a/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak sa účastník nemôže zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy.

Využitie inštitútu v zmysle § 29 O.s.p. súdom je krajným riešením, jeho aplikácia prichádza do úvahy až potom, keď preukázateľne zlyhali všetky procesné možnosti, ako zabezpečiť práva osoby, ktorá (z rôznych dôvodov) nemôže pred súdom osobne konať. Súd musí ustanoviť účastníkovi konania opatrovníka vždy, pokiaľ sú naplnené všetky zákonné podmienky; takáto povinnosť mu totiž vyplýva z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, predmetu i účelu občianskosúdneho konania a práva na súdnu ochranu. Na rozdiel od prípadov obligatórnych, kedy súd musí ustanoviť opatrovníka (§ 29 ods. 1 O.s.p.), v prípadoch fakultatívnych (§ 29 ods. 2 O.s.p.), súd ustanoví opatrovníka, len ak je nepochybné, že neprichádzajú v úvahu žiadne iné opatrenia, ktoré by mohol súd urobiť.

V tejto veci postup súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal vydaniu jeho uznesenia z 9. februára 2011 č. k. 14 C 96/2010-45 o ustanovení opatrovníka žalovanému, nebol v súlade s § 29 ods. 2 O.s.p. Ustanoveniu opatrovníka podľa § 29 ods. 2 O.s.p. musí vždy predchádzať dôsledné prešetrenie toho, či sú dané všetky podmienky pre daný procesný postup, či nie je namieste iné opatrenie (viď R 66/96, R 21/1971, Zborník IV, str. 694).

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému bola okresným súdom neúspešne opakovane doručovaná žaloba ako aj predvolania na pojednávania. Zásielky boli súdu vrátené z dôvodu ich neprevzatia v odbernej lehote. Právny zástupca žalobkyne v podaní doručenom súdu 25. októbra 2010 (č. l. 28 spisu) na výzvu súdu oznámil, že žalovaný nemá zmenený trvalý pobyt, t. j. je evidovaný na adrese uvedenej v návrhu a súčasne súdu uviedol telefonický kontakt na žalovaného (telefónne čísla: XXXX/XXXXXX a č. XXXX/XXXXXX), ako aj jeho zamestnávateľa IMI SPED, spol. s r. o., so sídlom Jánošíkova č. 21, Žilina s tým, že práve tam je zasielaná všetka korešpondencia pre žalovaného. Okresný súd sa neúspešne pokúšal kontaktovať žalovaného telefonicky 22. októbra 2010 (viď úradný záznam sudkyne na č. l. 26 spisu). Okresný súd 27. októbra 2010 doručil žalobu s prílohami a predvolanie na pojednávanie zamestnávateľovi žalovaného (doručenka na č. l. 35 spisu). Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Čadca, odbor poriadkovej polície listom z 25. novembra 2010 pod č. ORP-OPP-CA-1554/2010 súdu oznámilo, že žalovaný sa v mieste bydliska nezdržiava, nakoľko pracuje mimo územia Slovenskej republiky, a to striedavo vo všetkých štátoch únie, pričom do miesta bydliska chodíva nepravidelne 1 - 2 razy do roka. Rodičia žalovaného (I. H. a S. H., obaja bytom S. v podaní z 20. januára 2011 uviedli, že nie sú informovaní o súčasnom pobyte žalovaného, ktorý sa dlhodobo nezdržiava v mieste trvalého pobytu a nepreberá ani jemu určenú korešpondenciu. Súčasne súdu oznámili, že nesúhlasia s ich ustanovením za opatrovníka žalovanému a tiež, že im nie je známa osoba, ktorá by bola vhodná na ustanovenie jeho opatrovníka. Mesto Čadca na základe výzvy okresného súdu oznámilo, že žalovaný má

trvalý pobyt evidovaný na adrese uvedenej súdom. S ustanovením za opatrovníka žalovaného Mesto Čadca súhlasilo, iba v prípade neochoty rodičov byť ustanovenými za jeho opatrovníka.

Z uvedeného je zrejmé, že súd získal informácie o zamestnávateľovi žalovaného, ktorý ho vysielal na prácu do zahraničia, čo mohlo byť dôvodom prečo nedochádzalo k preberaniu písomností súdu v mieste trvalého pobytu žalovaného. Súd sa správne pokúsil kontaktovať so žalovaným cestou jeho zamestnávateľa, kde mu zanechal zásielku s informáciami o konaní (žalobu a predvolanie na pojednávanie); zásielku síce zamestnávateľ prevzal, avšak súd ďalej nezisťoval, či táto prípadne bola odovzdaná žalovanému, prípadne čo odovzdaniu bránilo. Súd však v tomto smere vo svojej činnosti nepokračoval a nepokúsil sa prijať také opatrenia, aby (za prípadnej súčinnosti so zamestnávateľom) sa pokúsil o doručenie súdnych písomností do vlastných rúk žalovanému spolu s poučením v zmysle § 46 ods. 2, 3, 4 O.s.p., informoval ho o prebiehajúcim konaní a zároveň ho vyzval na určenie adresy na doručovanie písomností alebo ustanovenia si zástupcu pre doručovanie.

Súd prvého stupňa za danej situácie, v ktorej disponoval uvedenými informáciami o žalovanom, neprijal ani nevyužil možnosť iných opatrení, ktoré mu poskytovala konkrétna procesná situácia a ktoré by mohli viesť k zabezpečeniu práv žalovaného v konaní pred súdom, a tak predčasne rozhodol bez požadovaného stupňa istoty, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie s takými závažnými dôsledkami pre účastníka konania, aké má uznesenie o ustanovení opatrovníka v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. Z týchto dôvodov postup súdu, ktorým došlo k ustanoveniu opatrovníka žalovanému, nemožno považovať za správny.

Ustanovením opatrovníka bez toho, aby boli splnené podmienky určené v § 29 ods. 2 O.s.p., a následné konanie súdu už len s ustanoveným opatrovníkom, viedlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Účastníkom konania poskytnutá súdna ochrana v konkrétnom prípade nezodpovedala požiadavkám materiálneho právneho štátu - právu na súdnu ochranu, v ktorom sú rešpektované princípy spravodlivého procesu. Uvedená procesná vada je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tzv. vadou zmätočnosti, nemôže byť považované za správne.

Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo vydané v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 243e O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd vzhľadom na to, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci.

V súlade s praxou rozhodovania v konaní o dovolaní sa dovolací súd v predmetnom konaní o mimoriadnom dovolaní obmedzil len na konštatovanie, že došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., v dôsledku čoho už nemal právnu možnosť skúmať, či konanie je postihnuté aj inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f písm. b/ O.s.p.) a zaoberať sa dovolacími dôvodmi, na ktoré dopadá ustanovenie § 243f písm. c/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.